

XXIV НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ПЕРІОДУ

Євангеліє цієї неділі доповнює минулотижнєве. Ми ніколи не повинні втрачати з поля зору єдність усього Святого Письма та вчень Ісуса Христа.

Сьогодні нам нагадують про заповідь прощати іншим, і це робиться на тій підставі, що нам самим пробачив Бог. Якщо придивитися до притчі, то від слуги не вимагають пробачити, щоб він міг отримати милосердя, а дорікають йому за жорстоке серце, бо йому, який мав набагато більший борг, його було скасовано.

Прощення — це одне з обличчя любові, де вона виявляється нам у найяснішому вигляді. Прощати властиво великим серцям. Читаючи ці вчення Ісуса, ми не можемо не згадати Його поведінку на хресті: «Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять». Ці слова безліч разів повторювали мученики перед тим, як віддати життя в руках своїх переслідувачів, і вони не раз ставали причиною навернень.

Але прощення не можна вигадати на ходу. Коли воно справжнє, воно народжується з глибокого досвіду відчуття обіймів Бога, який прощає наші гріхи. Тільки так можна зрозуміти поведінку великих людей.

Адже прощення має відновлюючу силу. Ми відчуваємо це щоразу, коли звертаємося до таїнства сповіді й бачимо, як кров Христа очищає наші серця. Прощення повертає нам гідність. Коли ми прощаємо, ми відновлюємо гідність іншої людини.

Ісус просить нас бути носіями прощення, яке ми отримали від Бога, і передавати його так, як ми його отримали від Бога. Єврейський вираз «сімдесят сім разів» відкриває незліченний горизонт, якому не слід ставити меж. Це означає «завжди» і, чому б ні, завжди з тим самим ентузіазмом і тією самою любов'ю, що й уперше.